

σειράν τῶν ἐτέρων λέμβων τῶν ἀναμενου-
σῶν. Συνάμα τὰ ὕδατα τοῦ λιμένος ἐχρυσώ-
θησαν ὑπὸ τῶν φώτων ἅτινα ἤναψαν ἐπὶ τοῦ
εἰσπλεύσαντος ἀτμοδρόμωνος τοῦ περιέχον-
τος τὰ βασιλικά πρόσωπα.

— ὦ δυστυχία μου! ἐπανελάβεν ἡ
κρῆσσα, ἦλθα ἄργα διότι κατέβαινα πεζὴ
ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ τώρα τί νὰ κάμω;
Θεέ μου! πῶς θὰ ἴδω τὸν πατέρα μου εἰς
τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸν ὅποιον ὑπεσχέθην νὰ
ἐπιστρέψω μετὰ τοῦ ἀνδρός μου! πῶς θὰ
ζήσω ν' ἀκούω ὅτι ὁ ἄνδρας μου ἐπροσκύνησε,
θὰ μὲ λένε προδότριαν καὶ ἐμέ! Θεέ μου!
*βούλιαξε τὸ ἀτμόπλοιο αὐτὸ καὶ ἄς μεί-
νω καὶ χήρα, προτιμῶ νὰ ζήσω χήρα παρὰ
νὰ ἔχω ἄνδρα προδότην τῆς πατρίδος του.*

Καὶ ἡ δυστυχὴς ἔκρυψε τὸ πρόσωπον
ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς ὀλολύζουσα· εἰς τόσον
βαθμὸν τὸ αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας ἦτο
ἀνεπτυγμένον εἰς αὐτήν!

Ἐν τούτοις νέοι κανονοβολισμοὶ ἠκούσθη-
σαν ἐκ τοῦ ἀτμοδρόμωνος· ἡ βασιλικὴ συ-
νοδεία ἐπέβη ἐπὶ τῶν λέμβων καὶ ἐξήρχετο.

Ἐκ τῶν λέμβων μας τότε ἡ προκυμαία
ἐφαίνετο θελκτικωτάτη· στρατὸς παρατε-
ταγμένος καὶ σειραὶ φανῶν ἐπ' αὐτῆς ἐφαί-
νοντο· ἦτο κράμα λογχῶν, περικεφαλαίων
ἐπωμίδων, πέλων, κεφαλῶν· τὰ πάντα ὠραῖα
εἰς τὸν ὀφθαλμὸν παρατηρητοῦ· τὸ πλῆθος
συνωθεῖτο ἅπαν ὀπίσθεν τῶν στρατιωτῶν,
ἔμπροσθεν δ' αὐτῶν ἦσαν ὁ Νομάρχης Ἀτ-
τικῆς, ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς, οἱ Φρούρχοι
Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶς καὶ λοιποὶ ἐν τέλει·
ἡ βασιλικὴ λέμβος ἐφάνη διερχομένη πλησίον
τῆς κορδέτας Μεσολογγίου, ἥτις ἐφωταγωγήθη
καὶ ἐφάνη σημαιοστόλιστος· ζωηρότατον δὲ
ζήτην ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτῆς ἐπλήρωσε
τὸν αἰθέρα.

Ἄμα ἡ λέμβος ἐπλησίασεν, ἡ μουσικὴ
ἐπαιάνισε τὸν Ἑλληνικὸν ὕμνον καὶ κατόπιν
τὸν Ῥωσσικόν, ὁ δὲ βασιλεὺς μετὰ τῆς Μη-
τρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς βασιλίσσης Νι-
κολάου εἰκοσαετοῦς καὶ Βιατεσλάβ ἐπταε-
τοῦς περίπου, ἀνέβησαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς
ἀμάξης καὶ ἀνῆλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, περὶ
τὴν 12ην ὥραν, ἐνθα ἀνυπομόνως ὑπὸ τῆς
βασιλίσσης ἀνεμείνοντο.

Καὶ ἡ λέμβος μας λοιπὸν ἐπλησίασε
τὴν προκυμαίαν καὶ ἀπέβη εἰς τὴν ξηρὰν

ὁ ἄγνωστος, ὅστις στραφεὶς ἀνεγνώρισε τὴν
Κρῆσσαν ἀκολουθοῦσαν αὐτὸν καὶ κλαίουσαν.

— Μὴ κλαίης, κόρη μου, τῇ εἶπεν, οἱ
προδόται μετανοήσουσιν ἡμέραν τινὰ, ἔχε
θάρρος εἰς τὸν Θεόν, καθόσον ἡ πατρίς σου
δὲν θ' ἀργήσῃ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἔσεται ἐλευ-
θερά! Ὑπαγε παρὰ τῷ πατριώτῃ πατρί σου
καὶ κρύψε τὴν λύπην σου εἰς τοὺς πατρικοὺς
αὐτοῦ κόλπους. Ὑγίαινε!

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὸ ἐπιτάφιόν μου.

Τοῖς γὰρ θανοῦσιν μό-
χθος οὐ προσγίγνεται.
(Σοφ. Τραχ. 164)

Τὴν ζωὴν μου βερυνθείς,
κεκμηκὼς καὶ πληγωθείς,
ὅπου πικριῶν πληθὺς
διατί νὰ μένω;

Σπεῦσον, σπεῦσον, ὦ ψυχὴ·
ἄφες με τὸν ἀτυχῆ,
εἰν' ἡ μόνη μου εὐχὴ.
Πόσον θ' ἀναμένω;

Ὅπου θύμοι θλιβεροί,
καὶ τὸ πᾶν πενθηφορεῖ,
ὅπου ἀδελφῶν σωροί,
θὰ ζητήσω κλίνην!

Εἰς τοῦ τάφου τοὺς μυχοὺς
δὲν αἰσθάνεται ὁ χοῦς.
Μόνον αὐτὸς δυστυχοῦς
παύει τὴν ὁδύνην!

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Θὰ πηγαίνω

Ἐκεῖ ὅπου ῥοδοδάφνη καὶ χλωρὸς κιστὸς ἀνθεῖ,
ὅπου λούεται τὸ ἔαρ εἰς ζεφρούς ἀρωμάτων,
ὅπου αἶρεται τὸ πνεῦμα παραδείσους ἀνα-
(πλάττον
θὰ πηγαίνω· με προσμένει ἡ παρθένος ἡ ξανθή.

Ἐκεῖ ὅπου ἀρμονίας γλυκὺς τόνος ἀντηχεῖ
καὶ τὸ πρωῒνον τῆς ἄστρα μελωδεῖ ἡ φιλο-
(μύλα,
ἐπὶ ἄνθη καθημένη, κεκρυμμέν' ὑπὸ τὰ φύλλα
θὰ πηγαίνω· με προσμένει τῆς ψυχῆς μου ἡ
(ψυχή.

Ἐκεῖ ὅπου ἄνθη ραίνει ῥύαξ ῥέων χλοερὰ,
καὶ νωπὰ τὰ φύλλα φέρουν μικρὰ θρύμματα
(ἀδαμάντων,
ὅπου θάλλουσιν αἱ λεῦκαι, ὑπὸ τὴν πυκνὴν
(σκιά των
θὰ πηγαίνω· με προσμένει ἡ ψυχὴ μου ἐν χαρᾷ

Ἐκεῖ ὅπου κατὰ πρωῒτον τὴν ἡτένισα δειλὸς
καὶ μοι ἔρριψεν ἐκείνη πρωῒτον βλέμμα τῆς
(ἀγάπης,
θὰ πηγαίνω· με προσμένει ἀνθρὸς τῆς γῆς ὁ
(τάκης,
θὰ πηγαίνω· με προσμένει ὁ ἀστὴρ μου ὁ καλός.
(Ἐκ τῶν Μύρτων).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΛΑΜΠΡΟΣ.

Εἰς πτηνόν.

Τοῦ αἰθέρος διασχίζον τὰς ἀπείρους διαστάσεις,
τὴν ἀδέσβαιόν σου πτήσιν ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανῶν,
εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ φθάσῃς
πλησιάζεις, ὦ πτηνόν.

Ὡ! εἰπέ μοι, ποικιλόχρου ταχυδρόμε, ἀναβαίνων
εἰς τὰς χώρας τῶν ἀγγέλων βλέπεις τίποτ' εἰς
(αὐτὰς
τὰ τῆς γῆς μας ὑπερβαῖνον
ἢ νεκρότητ' ἀπαντᾷς;

Ἀληθῶς ἐκεῖ ἀκούεις μελωδίαν γλυκυλάαν;
τῶν ἀγγέλων διακρίνεις τὸν εὐδίσθον χορὸν,
καί, τὰς πτέρυγας σου πᾶλλον
τέρπεις αὐτοὺς ὄρων;

Εἴν' ἐκ τοῦ ἐγγύς ὦραῖοι, ὅσον κάτωθεν, οἱ
(λύχνοι
ὅσους ἤναψεν ὁ πλάστης σπείρων εἰς τὸν οὐρανὸν
ἢ κηλίδων ἴσως ἔχνη
διακρίνεις, ὦ πτηνόν;

Εἶναι ὄντως οἱ ἀστέρες ὅσον λέγουσι μεγάλοι,
εἶναι τόσοι ὅσους βλέπεις ἐν νυκτὶ ὁ ὀφθαλμός;
τοὺς κοσμοῦσιν ὅσα κάλλη
πλάττει ἐνθους λογισμός;

Δὲν λαλεῖς; Καταλαμβάνω. Ἐχ' ἡ φύσις τόσα
(κάλλη,
τόσον ἔχει μεγαλεῖον ὁ ὦραῖος οὐρανός,
τόσον σέβας ἐπιβάλλει
πᾶς τοῦ θόλου τοῦ φανός,

Ὡστε κλείεται τὸ στόμα καὶ σιγᾷ ἐμπρὸς ἐκείνων,
παριστάνον μεγαλεῖον ἐνταυτῷ καὶ καλλονήν.
Ὡ πτηνόν τὴν γῆν ἀφίνον
ἔπτασο πρὸς τάνω νῦν.

(Ἐκ τῶν Μύρτων).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΛΑΜΠΡΟΣ.

Ἐὰν ἐγνώριζον!

Ἐὰν ἐγνώριζον, ξανθὴ μου φίλη,
πῶς θὰ μὲ ἄφινες μίαν ἡμέραν,
ὅτι θὰ μ' ἔρριπτες βλέμμα ὀργίλη,
ὅτι θὰ μ' ἔλεγες: φύγε μακρὰν

Ὅτι αἱ ὄρκοι σου καπνὸς θὰ ἦσαν,
ὅστις δεικνύει σε ἀμαυροτέραν,
ὅτι θὰ ἔπασχες ἔρωτος λύσσαν,
ὅτι θὰ μ' ἄφινες μνήμην πικράν.

Ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι ὡς κρίνος
θὰ ἐμαραίνεται ὁ τόσος ἔρως,
ὅτι θὰ μ' ἔλαβε μόνος ὁ θρῆνος
μόνη ἀνάμνησις τῶν ἡδονῶν!